
ÖTÜKEN

ÜLKÜ DEMİRAY

DAYIKAN

Resimleyen: Kübra Ceylan

YAYIN NU: 1836
ÇOCUK / GENÇLİK: 27

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-289-4

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Öznur İzgi

Kapak Tasarımı: Damla Acar

Dizgi-Mizanpaj: Damla Acar

Resimleyen: Kübra Ceylan

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İstanbul / TÜRKİYE
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ÜLKÜ DEMİRAY

1973 yılında Afyonkarahisar'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Emirdağ'da tamamladı. Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu (1994). Niğde Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Türk Halk Edebiyatı Bölümünde yüksek lisansını tamamladı (2002).

1994'ten bu yana Aksaray, Balıkesir, Kayseri ve Niğde'de çeşitli okullarda Türkçe ve Edebiyat öğretmenliği yaptı. Niğde İl Milli Eğitim Müdürlüğü Stratejik Araştırma ve Geliştirme Biriminde Analitik Okuma Projesi çalışmasını yürüttü. Hâlen Niğde Süleyman Fethi Ortaokulunda Türkçe öğretmeni olarak görev yapmaktadır. Yaratıcı yazarlık, eğitim danışmanlığı, okuryazar atölyeleri gibi çeşitli çalışmalar yürütmektedir.

Ak Anamın Heybesi (2020), Analitik Okuma Üzerine Söyleşelim (2020) yayımlanmış kitaplarıdır. Kurgan Kültür Edebiyat Dergisinde sinema yazıları yazmaktadır.

KÜBRA CEYLAN

1991 yılında Trabzon'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini doğduğu şehirde tamamladı. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldu (2012). Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde 2015 yılında yüksek lisansını tamamladı. Hâlen İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde doktora çalışmasını sürdürüyor. Zeytin Gözlü Adam, Bilge Üçgen Kendini Tanıyor, Bilge Kutad Anlatıyor, Sonsuzluğun Sırrı ve Görklü Kelimeler Ormanı kitaplarının resimlerini çocuklarla buluşturdu. Konuşmaktan çok çizerek anlatmayı seven Kübra Ceylan, kelimeleri resimleriyle buluşturmaya devam ediyor.

Dayıkan'ın yolculuğunda beni her zaman
destekleyen eşim Erdinç Demiray'a, oğullarım
İlteriş Kutluk ve Yıldırım Kürşat'a
çok teşekkür ederim.

Oğullarıma...

BÖLÜM 1

Sürpriz Haber

Ayhan'la Gökhan okul çıkışında soluğu pastanede aldı. Küçüklükten beri içinden çıkmadıkları bu pastane onların ikinci eviydi. Babalarının tüm hayatı bu dükkândı.

Dükkânın önünde vitrindeki pastalara bakan birkaç kişi vardı. İçlerinden biri:

"Kız Kulesi pastasına baksana! Bayıldım!" dedi. Diğeri:

"Ya şu Köroğlu pastasına ne demeli! Kır atın üzerinde, elinde sazı ile ne kadar etkileyici!"

Çocuklar birbirlerine kaş göz edip gülümsediler. Babalarının sanatkâr gibi ince ince işlediği pastalara herkesin hayran kaldığına defalarca şahit olmuşlardı. Dumrul Bey, hayal etmesi bile güzel olan süslemelere can vermekten mutlu olurdu.

Gökhan vitrine bakanların yanına sokuldu:

"Bence sadece görüntüsüyle yetinmeyin. Uzman tavsiyesine kulak verin. Müdavimleri, bu pastaları ilk kez tadanların şaşkınlığını gülerek birbirine anlatır." derken karnını okşayıp eliyle lezzetli olduğunu işaret etti. Sonra da:

"Köroğlu pastasının tadına bakan; Bolu'nun dağlarına gider, çam kokulu havayı içine çeker, taze dağ fındıklarının lezzetini alır."

"Gerçekten mi?" diye sordu içlerinden biri.

Gökhan:

"Ustasını tanırım. Kendisi her zaman şöyle der:" deyip bir iki öksürdü. Sesini kalınlaştırıp babasının taklidini yapmaya çalıştı:

"İşte bu! Pasta dediğin memleket olup gözden dile, dilden gönle akmalı!"

Vitrine bakanlar gülüştü. Kısa saçlı hanım:

"İkna oldum doğrusu. Epey de merak ettim. Tavsiye için teşekkürler." deyip yanındakilerle içeri girdi.

Ayhan, kardeşine gülerek bir yandan da:

"Reklamdan ve pazarlamadan sorumlu müdür Gökhan Bey, önden buyurun!" diyerek dükkânın kapısını açtı.

Dumrul Pastanesi yaşlısından gencine, büyük küçük herkesin uğrak yeriydi. Babaları her haftanın cuma günü, dükkânın önüne bir masa çıkarıp küçük kâğıtlara sardığı pasta dilimlerini okuldan dönen çocuklara dağıtırdı. Çocukların yüzü suyu hürmetine o gün, oradan kim geçerse pastadan nasibini alırdı. Dumrul Bey, yolu ilk defa mahalleye düşmüş

olup da almak istemeyen çıkarsa şen ve nağmeli bir sesle:

“Yiyen ödemez akçe, yemeyen verir kırk akçe! Sen sen ol, dükkânımın önünden yemeden geçme!” diye takılırdı.

İkizler içeri girdiğinde servis işlerine bakan delikanlı, az önce pastaneye giren müşterilerle ilgilenmekteydi. Babalarını soran gözlerle bakan çocuklara mutfağı işaret etti gülümseyerek. Masaların arasından geçince babalarının mutfakta neşeyle söylediği türküyü duydular. İkizler, delikanlıya “Kolay gelsin!” deyip mutfağa yürüdüler.

Babalarını sessizce seyrettiler bir süre. Çok keyifli olduğu her hâlinden belli olan Dumrul Bey, çocukların geldiğinin farkına varmadı. Bir pastayı süslemekle uğraşıyordu.

Ayhan’la Gökhan kendini işine kaptırmış olan babalarına sokulup,

“Kolay gelsin Dumrul usta!” diye seslendiler. Dumrul Bey dönüp çocuklarına baktı:

“Hoş geldiniz çocuklar! Nasıl geçti gününüz? Eğlenceli miydi?”

“Yahu, Dumrul usta! Senin dışında okulun eğlenmek için olduğunu söyleyen kimseye rastlamadık.

Dört yıldır okula gidiyoruz. Uzman öğrenci sayılırız yani. Daha şimdiye kadar okulla eğlenceyi aynı cümlede kullanan çıkmadı."

Dumrul Bey, bunu söylerken kurabiye kavanozundan iki kurabiye aşıran Gökhan'a gülerek baktı:

"Aklınıza kanat takıyor, diyardan diyara uçuyorsunuz ve bunun eğlenceli olmadığını söylüyorsunuz! Çakma şekerlemeler gibisiniz. Tatlı ama ruhsuz. Haydi, öyle olsun! Bir gün bana hak vereceksiniz, bunu biliyorum."

"Sahi mi? Nereden biliyorsun Dumrul usta?" diye lafa karıştı Ayhan. Bunu söylerken o da kavanozdan iki kurabiye aşırdı.

Dumrul Bey kurabiye kavanozunu alıp daha yukarıdaki bir rafa koyarken,

"Çünkü Babaların Kutsal Kitabı'nda böyle yazıyor. Küçük adamlar bir gün babalarının dediğine gelirler, diyor kitap. Ayrıca bu kitap seni lafa tutup kurabiye tırtıklayan sevimli sincaplara da dikkat et, diyor." dedi gülümseyerek.

Ayhan'la Gökhan gülerken ağızlarındaki kurabiyeler neredeyse etrafa saçılacaktı.

Gökhan pastaya baktı:

"Böyle bir pastayı uzun zamandır görmemiştim. Bu çok güzel ve farklı olmuş Sayın Usta'm." dedi.

Ayhan:

"Neyli bu pasta? Çikolatalı mı?" diye sordu.

Dumrul Bey:

"Biriniz dışını, biriniz içini merak etti öyle mi? Bu pasta amcanızın ikiz bebekleri için."

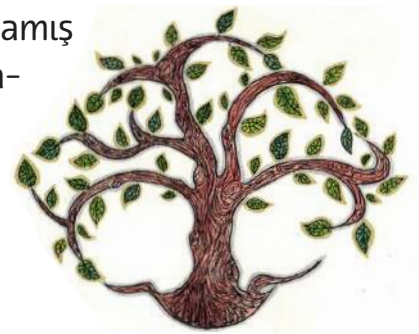
"Doğdular mı?"

"Evet, sabah siz okula gittikten sonra bebekler de dünyamızı şereflendirdi. Yarın evlerine gelecekler. Ben de küçük bir hoş geldin sürprizi yapayım amcaları olarak dedim. Ee, amca demek baba yarısı demek. Sizin de kardeş yarınız onlar. Artık ağabey oldunuz. Şımartılıp hoplatılacak olan minik kuzularımız var."

"Öyle tabii! Artık ağabey olduk!" diyerek gülümsedi Gökhan.

Ayhan, bu habere Gökhan kadar sevinmedi. Tahtından inmiş kral gibi hissetti bir an. Evin hatta tüm sülalenin küçüğü olmak hiç de fena değildi. Daima harçlık verilir, köfteler tepeleme yığılırdı tabaklarına. Herkes onları sever, baklava börek ikramında yarışırdı. Hele de ikiz olmak bir ayrıcalıktı. Bu bebeklerin bir tür rakip olacakları hissine kapıldı. Haftalardır kendi evlerinde bile bu bebekler hakkında konuşuluyordu.

Gökhan'ın bunu anlamamış olmasına hayret etti. O, babasının pastanın üzerine çizdiği dokuz dallı ağaçla ilgileniyordu. Ağacın gövdesinde bir ayna vardı.

Sağ tarafında boynuzlarında beşik olan bir geyik, sol tarafta ise gökkuşağından bir yol. Yolun üzerine sevimli, minik periler resmedilmişti.

"Ressam olmalıymışsın. Neden pastacı oldun ki?" diye sordu Gökhan.

Gökhan'ın sorusunu mutfakta fırınların olduğu küçük bölmeden çıkan ablası Gülenay cevapladı:

"Çünkü küçük bey, babam minyatür gibi ince ince işlediği pastalarla gözümüzü doyuruyor ki gönlümüz doysun. Gönlümüz doysun ki karnımızın doyduğunu bilelim."

"Sen de mi buradaydın abla?" diye sordu Gökhan.

Dumrul usta:

"İlham perim de buradaydı. Okuldan çıkıp geldi. İki gündür bu pastayı tartışıyoruz. Bana pek çok güzel fikir verdi."

Gülenay, güzel sanatlar lisesinin resim bölümüne başlamıştı bu yıl. Babasının sanatçı ruhunu taşıyordu. Boyalar, çizgiler, renkler küçüklüğünden beri en büyük tutkusuydu. Babasıyla bu dükkânda çokça vakit geçirir, yapılacak pastanın çizimleri konusunda ona yardımcı olurdu. Babası bunun için ona ilham perim derdi. Gülenay adı gibi gülen bir çocuktu. Herkes onun gülüşünde huzur bulurdu.

"Evet, içeride fırınla ilgileniyordum. Nasıl buldunuz pastayı? Babam çok emek verdi bunun için."

"Tabii ki emek verecek. Yüzyılın olayı, aileye bebek geldi değil mi!" diye söze girdi Ayhan. Bunları söylerken sesinin tonu biraz alaycıydı.

Gülenay, Ayhan'ın saçını okşadı:

"Ne o kıskandın mı küçük prens?" diye güldü. Gıdıklamaya başladı kardeşini.

Ayhan'ın gülmesi kahkahaya döndüğünde Gökhan da ablasının yanına geçip oyuna katıldı.

Bu bebekler yeni bir başlangıçtı aile için. Küçükler büyüyecek, Dumrul usta artık amca olacaktı.

Dükkânı birlikte her zamanki duayla kapattılar:

"Huzurla uyu, huzura uyan!"

"Evlerin, dükkânların hatta şehrin de uyuyup uyandığına ve huzura ihtiyacı olduğuna kim inanır Dumrul ustadan başka?

"Sen bir tanesin, babam benim!" diyerek babasının boynuna sarıldı Gülenay.

BÖLÜM 2

Sihirli Beşik "Huzur"

Amcalarının ikiz bebekleri için tüm hazırlıklar yapıldı. Ayhan ve Gökhan'ın bebekken uyuduğu tahta beşik "Huzur" yeniden ortaya çıkarıldı. Yıllardır görmedikleri bu beşiğe hayranlıkla baktı çocuklar.

Beşiğin baş ve ayakucunda bir ağaç oyması vardı. Geniş yaprakları olan dokuz dallı bir ağaç. Bu ağacın çok minik şekilde çizilmiş kopyalarını defalarca gördüğünü hatırladı Gökhan. "Bu, babamın pastalarına attığı imzanın aynısı." diye geçirdi içinden. Dumrul usta, pastanın bir köşesine minik bir dokuz dallı ağaç çizer ve gövdesine adının baş harfini koyardı. Beşiğin baş ve ayakucunda da bu ağaç vardı. Bir de ayna…

Beşiğin başucuna asılmış çok güzel bir aynaydı bu. Ağaç motifi gibi ayna da incelikle işlenmiş metal bir çerçevenin içindeydi. Yuvarlak çerçevenin arkasında başı ortada ve her iki yana açılmış kanatlarıyla altın renginde bir at görünüyordu. Ayna o kadar ilgi çekiciydi ki Ayhan, Gökhan ve Gülenay bebekliklerini geride bırakmış olmalarına rağmen aynaya dokunmaktan, onu evirip çevirmekten kendilerini alamadılar. Aynanın ortasında minik iki zil,

bunların arasında ise minik bir çekiç ve örs vardı. Gülenay, bir sağa bir sola hafif hareketlerle beşiği salladı. Beşiğin âdeta derin bir uykudan uyanmış gibi mutlu bir hâli vardı. Ayna da ona eşlik etti.

Çın çın, şıngır şıngır... Çın çın, şıngır şıngır...

Çocukların gözleri büyülenmiş gibi aynanın bu gelgitlerine, şıngırdamasına, şıngırdarken ışıldamasına takıldı. Anne ve babaları onları gülerek izledi bir süre:

"Bizimkiler bebekliklerini özlemişler Dumrul." dedi Suna Hanım.

"Bana da öyle geliyor Suna. Baksana hâllerine! Bebekken de bu sesi çok severlerdi."

Suna Hanım, iki oğlunun ve kızının gözlerindeki ışıltılı bakışları seyretti. Bu beşikte her biri en saf rüyalarda dolaşmış, kaygılardan uzak günler ve geceler geçirmişti. Belki de her biri, bebeklik günlerinin bir hatırasının çağrısını duyuyor ve bunun için gözlerini ondan alamıyordu. Beşiğin bile bunu fark edip bir zamanlar misafiri olan çocuklara gizli bir davet gönderdiğini düşündü Suna Hanım. Büyümüş de olsalar ahşap beşiğin çocukları yine içine alacağı hissine kapıldı. İki oğlunun saçlarını okşarken düşüncelerinden sıyrılıp,

"Hey, haydi bakalım çocuklar! Bebeklerimize emaneti götürme zamanı. Gönlümüzden geçen hoş-

Örs: Biçimleri yapılacak işe göre değişen, üzerinde maden dövülen, demir araç.

lukları, söze döküp güzel dileklerle beşiğe yatıracağız. Çıkalım artık."

"Beşik çok güzel anne. Ne yapalım büyülendik sanki." diyerek annesine sokuldu Gülenay.

"Götürmek zorunda mıyız? Beşik alacak paraları mı yok? Bu bizim beşiğimiz değil mi?" diye gergin bir sesle huzursuzluğunu belli etti Ayhan.

Dumrul Bey, gülümsedi oğluna:

"Beşik hiçbir zaman bizim değildi. Aslında hiç kimsenin değil. **Büyük, büyük, büyük** dedelerinizden kalma. Tüm yeni doğanlar burada ağırlanır. Bir sonraki bebek doğana kadar o evde kalır, sonra el değiştirir. Sahibi herkes ve hiç kimsedir. Bebekler bu beşikte uyuyup uyandığında hep mutlu ve huzurlu olur. Siz de öyleydiniz. Şimdi huzuru paylaşma zamanı. Küçükler, bu ailede kendilerine miras olarak kalan en önemli şeyle tanışacaklar: **Huzur.**"

Bebekler için yapılan pastayı, beşiği alıp amcalarının evine gittiler. Bahçe içindeki tek katlı evin kapısını Gülenay çaldı. Kapıyı amcası açtı. İçeriden gelen sesleri duyunca,

"Dedemle babaannem erkenciler." diyerek içeri geçti Gülenay.

Ayhan'la Gökhan'ı kucaklayıp havaya kaldırdı amcaları Demir. Dedesi ve babaannesi, ikisini de dizlerine oturttu. Yanaklar sıkıldı, türlü şakalar yapıldı.

Her şey, her zamanki gibiydi. Ta ki bebekler, anneleri Nevin Hanım'ın kucağında odaya girene kadar…

Bir anda odanın havası değişti. Tüm ilgi miniklere yöneldi. Dedenin kucağına bebeklerin biri, babaannenin kucağına diğeri verildi. Ayhan'la Gökhan'ın az önce taht gibi kuruldukları yerde şimdi iki bebek vardı. Bu sevinçli karşılamalar arasında kayboldular. Sanki kimse onları görmüyordu. Bebekler ince mırıltıları, minik kıpırdanışları, buruş buruş yüzleriyle büyükleri çoktan avuçlarına alıvermişti.

Bir kenarda tüm bu olan biteni izlerken Ayhan, Gökhan'a:

"Hiçbir şakadan anlamayan ve yalnızca bir kundakta yatıp duran bu bebeklerde ne buluyorlar? Sanki hayatlarında ilk defa bebek görüyorlar." dedi içerlemiş bir sesle.

"Evet, bu kadar abartılı bir ilgiye ne lüzum var? Bizi unuttular bir anda." diye onayladı Gökhan.

"Yalnızca unutmakla kalmadılar. Bizim beşiğimizi de bu bebeklere verdiler. Tahtımızdan indirildik iki bebek tarafından! Konuşmayı bile bilmeyen, tuvaletini altına yapan iki küçük varlık…" dedi Ayhan sıkılmış dişlerinin arasından.

"Belki de biraz abartıyoruz. Onlar yalnızca bebek. Bebekler küçük ve sevimli olurlar. Ağlamalarından sıkılınca yine bizi hatırlayacaklar." derken Gökhan,

kararsız duygular içindeydi. Belki de her zamanki iyimserliği üzerindeydi.

"Her şey bu kadar basit değil kardeşim! Beşikte hakkımız var, beşiği aldılar. Dedemle ninemin kucağında hakkımız var, aldılar. Hatta ismimizi bile unutturdular sanki! Bak neredeyse yarım saattir kimse dönüp bize bakmıyor. Artık bizi sevdiklerinden bile emin değilim. Ama ben bilirim yapacağımı!"

"Ne yapacaksın? Onları hastaneye götürüp bırakmayı mı düşünüyorsun? Bu çok saçma olur hem de acımasız." dedi endişeyle kardeşi.

"Elbette öyle bir şey yapmayacağım. Ama benim olanı da onlara öylece vermeye niyetim yok." diyerek kaşlarını çatmaya devam etti Ayhan.

Bu arada bebekler ağlamaya başladı. Anneleri bebeklerin uykusunun geldiğini söyleyince Suna Hanım, beşiği getirdi. Beşik pullarla işlenmiş, parlak yıldızlarla bezeli al bir tülle örtülüydü. Fehmi dede:

"Dileğimizi dileme, emaneti yeni misafirlerine verme zamanı geldi. Haydi, toplanın bakalım!" deyip beşiğe kucağındaki bebeği yatırdı. Ayhan'la Gökhan'ı da el işaretiyle çağırdı. Herkes toplanınca iki elini açıp,

"Alnınıza ak yazı yazılsın!" diye dileğini diledi. Babaanneleri Melek Hanım, ikinci bebeği koydu beşiğe:

“Bahtınız hep gülsün!”

Sıra Dumrul Bey’deydi:

“Aklınız açık, ufkunuz geniş olsun!” dedi. Suna Hanım:

“Melekler yoldaşınız olsun, hep iyi insanlar çıksın karşınıza!”

Gülenay, kendi kardeşleri bu beşiğe yatırıldığında daha beş altı yaşlarındaydı ancak ne kadar heyecanlandığını çok iyi hatırlıyordu. Kalbi yine aynı heyecanla çarptı. Gözlerini kapatıp yüreğinin sesini aradı. Sonra gülümseyerek açtı gözlerini:

“Hep gülün de yüzünüzde güller açsın!” diye ekledi. Büyüklerin dilekleri tamamlanmış, sıra Ayhan’la Gökhan’a gelmişti:

“Ee, haydi bakalım ağabeyler! Dileyin dileğinizi.” diye seslendi Fehmi dede.

Çocuklar şaşkındı. Bu, onların ilk beşik töreniydi. On yaşlarındaki ikizler, kendilerinden sonra doğan bir bebek olmadığı için böyle bir törene tanıklık etmemişlerdi. Gökhan kekeleyerek,

“Ça... çabuk büyüsünler, ma... maç yaparız!” deyince bu son derece samimi dilek herkesi güldürdü. Bu arada Ayhan’ın dudaklarından:

"Bir an önce gitsinler buradan!" sözcükleri dökülüverdi yavaşça. Bir tek Gökhan duydu Ayhan'ın dileğini, donup kaldı.

"Ayhan, haydi oğlum! Sıra sende!" diye seslendi Dumrul Bey. Ayhan omuz silkip,

"İkizimin söylediğine aynen katılıyorum. Benim diyeceğimin ne önemi var ki!" diye soğuk bir sesle babasını geçiştirmeye çalıştı.

Fehmi dede, Ayhan'ın omzuna koydu elini:

"Birimizin dileğinin diğeri için her zaman önemi vardır. Koca kâinatın direği, güzel sözlerle ayakta durur. Bu yavrular da güzel dileklerimizle büyüyecek. Martın yirmi biri bugün. İki bayram birlikte geldi bu yıl. Her günümüz bayram ola!" diyerek Ayhan'ın başını okşadı. Ayhan kendini geri çekti. Fehmi dede, Ayhan'ın üstüne gitmenin doğru olmadığını düşündü. "İnsanoğlunun kalp terazisini dengelemesi kolay olmuyor!" diye geçirdi içinden. Dumrul'la göz göze geldi. Kısık ve sevecen bir sesle:

"Zaman... Değişmek, gönlü genişletmek için zaman lazım." dedi.

Fehmi dedenin bu son sözlerinden sonra bebeklerin beşik töreni bitmiş oldu.

Nevin Hanım ile Demir Bey beşiği beraberce çocuk odasına taşıdı. Salondakiler bebekler gitmiş olmasına rağmen hâlâ onlar hakkında konuşuyordu. Birbirlerine bebeklerin minicik parmaklarını, küçücük ağızlarını, ufacık gözlerini, sevimli burunlarını anlatıp duruyorlardı. Sanki hepsi aynı şeye bakmamıştı da yalnızca kendisinin gördüğü bir şeyi anlatma yarışı içindeydi. Ayhan'la Gökhan salonun bir köşesinde yemek masasının etrafındaki sandalyelere oturmuş onları dinliyordu.

Bebekler uyuyunca Nevin Hanım tekrar salona döndü:

"Beşiğe koyar koymaz uyudular. Gerçekten de huzur buldular. Beşik ismini hak ediyor. Nasıl mutlular! Gülümsüyorlar uykularında. Seyretmeye doyamadım."

"Dayıkan'ın sesi iyi gelir onlara." dedi Fehmi dede. "Beşiğin aynasının adıdır bu. Aile yadigârıdır bu beşik. Dayıkan ninni söyler tatlı tatlı. Aynanın ışıltılı hâli mi, yoksa çıngırağın ince sesi mi bilmiyorum ama çok rahatlatıyor bebekleri. Tecrübeyle sabittir. Ben iki oğlumun da üç torunumun da bu beşikte mışıl mışıl uyuyup büyüdüğüne şahit oldum."

Onları salonun diğer köşesinde dinleyen Ayhan, masanın altından Gökhan'ın bacağına tekme attı yavaşça. Gökhan'ın dikkatini çekince kısık bir sesle:

"Ne yapacağımızı biliyorum. Görürsünüz siz!" derken gözünde ince, keskin bir kıvılcım yanıp söndü.

BÖLÜM ÜÇ

Kırmızı Pelerinli Kadın

Gökhan kardeşinin ne demek istediğini anlamadı ancak gözlerindeki parıltıdan korktu. Ufak tefek yaramazlıklar, aferin getiren güzel işler, ne varsa birlikte yapmışlardı. Kardeşiyle öyle çok anısı vardı ki! En iyi arkadaşıyla doğmanın ne demek olduğunu yalnız ikiz kardeşler bilebilirdi. Ancak Ayhan'ın gözünde bugünkü gibi bir parıltıya daha önce hiç tanık olmamıştı.

Ayhan, Gökhan'ın tanıdığı o Ayhan değildi sanki. Bebekler geldiğinden beri huzursuzdu. İlginin kaybolması Gökhan'ı da rahatsız ediyordu ama Ayhan'da başka bir hâl vardı. Ailelerinde her şey hem herkesin hem de hiç kimsenindi. Ailede bu gelenek sık sık hatırlatılırdı. Kendileri büyürken anne babaları kadar amcaları, yengeleri hem onları çok sevmiş hem de terbiyeleriyle ilgilenmişti. Dertleri varsa herkes koşmuş, sevinçlerinde de yine birlikte olmuşlardı. Bu ailede çoğalan tek şey **sevgiydi**.

Şimdi bu sevginin azaldığını düşünüyordu Ayhan. Demir amcası varsın bebeklerini sevsin. Nevin yengesi sevsin. Ama dedesi ve ninesinin kalbi, kucağı...

İşte onlar, başkalarına devredilemez. Orası çocukluk tahtı... Sonsuz mutluluk diyarı... Bu tahta ortak çıkması demek, sevginin de bölüşülmesi demekti.

Ayhan ayağa kalkıp mutfağa yöneldi ve kardeşine de gelmesi için işaret etti. Amcalarının mutfağında baş başaydılar. Gökhan, içeride Ayhan'ın ayağını tekmeleyerek söylediklerini hatırladı. Endişeyle karışık sordu:

"Ne yapacaksın Ayhan?"

"Ben değil, biz yapacağız Gökhan!" kardeşini süzdü gözlerini kısarak ve "Yoksa korkuyor musun?" diye tamamladı sözlerini.

Gökhan duraksadı. Korkuyordu, bu doğruydu. Yanlış yapmaktan, onları sevenlerin kalbini kırmaktan korkuyordu.

"Sanki sen korkmuyorsun da! Ya öğrendiklerinde bize kızarlarsa ya bizimle konuşmazlarsa! Belki de zamanı gelince tahtı bırakmak lazım."

"Biliyordum! Hep biliyordum, zayıf ve korkak olduğunu. Bak, hemen su koyuverdin işte!"

Gökhan gücendi biraz. Ancak işin gerçeği, sonu azarla biten yaramazlıkların başı hep Ayhan'dı. Onun haşarı tarafı Gökhan'dan ağır basıyordu. Aniden **öfkelenir,** aniden durulurdu. Birden hayallere kapılır, günlerce onların peşinden koşardı. Ayhan geceyse Gökhan gündüzdü. Coşkun akan nehrin ya-

nında o, sakin bir göldü. Her şeyi etraflıca düşünmeyi, bir meseleye farklı açıdan bakmayı tercih eder, eyleme geçmeden önce planlamayı severdi.

Aynı kandan, aynı candandılar. Dışarıdan bakanların çoğu ikisini birbirinden ayırmakta güçlük çekerdi. **Bu kadar benzer olup aynı anda bu kadar farklı olmak mümkün müydü?** Gökhan, bu karışık duygularla kardeşinin gözlerinde çocukça bir şeyler aradı. Ne yapmak istiyordu?

Ayhan:

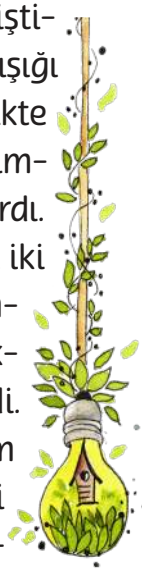
"Gidip Dayıkan'ı alacağız! Hiç değilse beşiğimizin bir parçası bizimle kalacak. Bizim olanın tamamını vermeye niyetli olmadığımız bilinsin. Sonrasına bakarız." diyerek ağzındaki baklayı çıkardı.

Gökhan rahatladı biraz. Kafasında neler kurmuştu öyle! Yine de küçük kalbinin hızlı hızlı atmasına engel olamadı. Bu çok basit bir fikir gibi görünmesine rağmen tedirgindi.

"Nasıl olacak?" dedi.

"Şimdi herkes içeride çay içip laflıyor. Dedemle ninem nasıl çocuk büyütülür konulu konferans veriyor amcamlara. Bu fırsatı kullanıp bebeklerin odasına gireceğiz ve Dayıkan'ı alacağız beşikten. Sonra da gelip oturacağız hiçbir şey olmamış gibi."

Plan oldukça basitti. Hemen uygulamaya girişti-ler. Bebek odasında gece lambasının hafif sarı ışığı parlıyor, bebekler her şeyden habersizce beşikte yatıyordu. Sessizce yaklaştılar. Onları etrafta kim-se yokken ilk defa bu kadar yakından görüyorlardı. İkisi de sakin, derin bir uykudaydı. Minik kolları iki yana doğru açık, yüzlerinde belli belirsiz gülüm-semelerle huzurlu bir kucaktaydılar sanki. Gök-han gördüğü bu manzaradan oldukça etkilendi. Çok saf ve temiz bir şeye baktığını hissetti. Tüm dereler, mavi denizler, yeşil ormanlar, güzel sesli kuşlar… Cennette ne varsa bu bebeklerin yüzle-rine birer ışıltı gibi kondurulmuştu.

Ayhan da etkilenmişti gördüklerinden. Hatta bir ara neden geldiğini bile unuttu. İçeriden Fehmi de-denin "Neşe getirdi bunlar, neşe!" diyen sesiyle ken-dine geldi. Sonra toparlandı:

"İyi, neşeniz bol olsun o zaman! Sanki biz sizi hiç neşelendirmedik. Yağma yok ama! Görürsünüz ba-kalım!" derken hızla Dayıkan'ı bağlı olduğu ipten koparıp cebine koydu.

Yaramazlıkları ne kadar küçük olsa da kalp çar-pıntısı sardı yüreklerini. Aceleyle bebeklerin odasın-dan çıktılar. Yanakları alev alevdi. Yaptıklarının yan-lış olduğunu kendi yürekleri de yanakları da haber veriyordu âdeta.

Salona döndüler. Hiçbir şey olmamış gibi yerlerine oturdular. Masada kendileri için ayrılmış pasta tabakları onları bekliyordu. İkisinin de payına babalarının yaptığı pastadaki ağacın ortasına işlenmiş ayna bölümü düşmüştü. İki yarım ayna... Ayhan eliyle Dayıkan'ı koyduğu cebini sıkı sıkı tuttuğunu fark etti. Yakalanma korkusuyla ellerini cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. Gökhan'sa dudaklarını ısırıyordu. Sıkıntılı zamanlarda öyle yapardı.

Büyükler sohbete daldıkları için onların ne yokluğunu ne de değişen, tuhaflaşan hâllerini fark ettiler. Fehmi dede, anılarını anlatmakla meşguldü. Doğrusu kaç kere dinlenirse dinlensin her seferinde yeni bir şey anlatıyormuş gibi ustalıkla anlatırdı hikâyelerini. Bütün dinleyiciler onu keyifle dinler, başka şeyle ilgilenmezdi. Gülüşmeler, sorular arasında çayları tazelemek için kalkan Gülenay kardeşlerinin yanından geçerken,

"Aaa! Pastaya elinizi bile sürmemişsiniz! Hem de adınız pasta canavarına çıkmışken. Meyve suyu getireyim isterseniz yanına." diyerek takıldı kardeşlerine.

Gökhan korkunun verdiği telaşla kekeleyerek,